

[Arbejds- og Socialministeren.]

Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lovanordning Nr. 126 af 20. Marts 1945 om midlertidig ekstraordinær Hjælp til arbejdsløse, som ikke er berettigede til Understøttelse gennem Arbejdsløshedsforsikringen. Medens det lige forelagte Lovforslag altsaa vedrører Personer, der oppebærer Hjælp gennem Arbejdsfordelingen eller Arbejdsløsheds-kasserne, sigter nærværende Lovforslag paa at give de arbejdsløse, som ikke er berettigede til Hjælp gennem Arbejdsløshedsforsikringen, og som er blevet arbejdsløse af lignende Grunde, en tilsvarende Forhøjelse af Kommunehjælpen, det vil sige gennemsnitlig godt 40 pCt. af det normale Maksimum for Kommunehjælp, jfr. Forsorgslovens § 297, Stk. 1.

Forslaget slutter sig altsaa nøje til Lovforslaget om Forlængelse af Hjælpen til de arbejdsfordelte og arbejdsløshedsforsikrede, og jeg skal derfor ikke nu lægge Beslag paa Medlemmernes Opmærksomhed ved en længere Fremstilling, men skal, idet jeg henviser til Bemærkningerne til Lovforslaget og min netop givne Redegørelse for Forhøjelsen af Hjælpen fra Arbejdsfordelingen og Arbejdsløshedsforsikringen, indskrænke mig til med disse Ord at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling ogsaa i dette høje Ting.

Josef Andersson: De to af den højtærede Arbejds- og Socialminister forelagte Lovforslag drejer sig jo om en Forlængelse af den ekstraordinære Hjælp, som blev gennemført i Foraaret paa Grund af de af Krigsforholdene nødvendiggjorte Restriktioner, og da de Forhold, som nødvendiggjorde disse Lovanordninger, stadig er til Stede, idet der stadig er mange arbejdsløse og mange paa Arbejdsfordeling, er det rimeligt, at Lovanordningerne bliver forlænget.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling og Vedtagelse.

Nielsen-Man: De to Lovforslag, som den højtærede Arbejds- og Socialminister har forelagt for det høje Ting, har der ogsaa før i Tiden været principiel Uenighed om. Naar den højtærede Minister i sin Fremsættelsestale, og for Resten ogsaa i Bemærkningerne til Lovforslaget, siger, at de Forhold, som betingede Lovanordningernes Fremkomst i Marts 1945, i alt væsentligt stadig er til Stede, er der heller ikke fuld Enighed om dette Spørgsmaal. Der er her

Tale om Spørgsmaal, der baade er af principiel og af moralsk og finansiel Karakter.

Om det første Lovforslag, om Forlængelse af Lovanordning Nr. 125, vil jeg sige, at de Forhold, der i Marts førte til Lovanordningens Udstedelse, efter min Opfattelse ikke mere er en Realitet, saaledes som der staar i Lovforslagets Bemærkninger. I Foraaret var der en stor Efterspørgsel efter Arbejds-kraft og tillige Overbud, lønmæssigt set fra de forskellige tyske Arbejdspladser, som paa det daværende Tidspunkt fandtes her i Landet. Det var dengang en dansk Interesse, hvad vi alle vidste, at Arbejderne ikke, drevet af den økonomiske Trang, der følger med Arbejdsløshed, skulde føle sig tvunget til at tage Værnemagtsarbejde. Derom var stort set alle enige, selv om der var Betæneligheder. For det andet raadede der i Foraaret en udbredt Ængstelse for, at Arbejdet i Erstatningsvareproduktionen skulde gaa i Staa og en udbredt Arbejdsløshed opstaa, naar Krigstilstanden ophørte og fredelige Forhold igen opstod — og dette kunde man da skimte. Fra forskellig Side søgte man at undgaa dette ved at tilrettelægge dels offentlige Arbejder, dels Arbejder i det private Erhvervsliv. Men den store Arbejdsløshed, man frygtede, er jo heldigvis udeblevet, ja man kan sige, at den Sommer, vi nu er kommet igennem, har udvist den mindste Arbejdsløshed i længere Tid; i en Række af Erhverv har der endda været udtalt Mangel paa Arbejds-kraft. Jeg mener derfor ikke, man kan sige, at Forholdene i alt væsentligt stadig er, som de var, da Lovanordningen blev gennemført i Marts Maaned. Derimod kan man naturligvis ønske, uanset Beskæftigelsesmulighederne, at Arbejdsløn samt Arbejdsfordelingsgodtgørelse og Arbejdsløshedsunderstøttelse skal ligge saa nær op ad hinanden, at Arbejdernes Levevilkaar ikke ændres væsentligt, uanset om de har arbejdet hele Tiden eller kun er delvis beskæftigede. Ja, jeg mener endog at have bemærket, at et politisk Parti, som er repræsenteret i Regeringen, giver Udtryk for Ønsket om, at Arbejdernes Levefod slet ikke skal berøres deraf. Det er naturligvis et Synspunkt, hvis Idealitet jeg slet ikke skal polemisere imod, men Medaillen har jo her som altid en Bagside. Der er en Række Betæneligheder, som maa gøres gældende, naar man prøver paa at sætte sig ind i disse Forhold. Hvis Indkomsten for de paa-gældende Arbejdere bliver omtrent eller helt den samme, uanset om de er i Arbejde eller uden for Arbejdsmarkedet, vil Følgen